

Musikeren

Foto: Lars Eivind Bones

Lars Lillo Stenberg slo igjennom med deLillos i 1985. Gruppen regnes blant «De fire store» innenfor norsk musikk, som på 1980-tallet etablerte en ny tradisjon for å synge rock på norsk.

«Å synge på norsk, de banda som gjorde det prøvde få en slags følelse av betong og kulde, og storby. Mens vi gjorde alt sammen til en mer intim affære, det å bo i Oslo var en koselig ting. Det tror jeg vi appellerte med. En motsats til det tunge og seriøse, og kanskje litt selvhøytidelige.»

Musikken var likevel inspirert av det som skjedde på 80-tallet.

«Det skulle være minimalistisk og analytisk, og veldig enkelt. De første årene med deLillos var det sanger som *Tøff i py-sjamas*, det var nok musikk som tilhørte 80-tallet likevel, som ikke kunne vært laget på 70-tallet.»

«Oslo var en jazz-hovedstad. For oss som var opptatt av rock var det veldig provoserende. Det var ikke så utbredt miljø i Oslo, kanskje 4-500 personer, som oppsto med musikkavisene. Det ble det en voldsom positivisme på alt nytt, hvert eneste lite band som ga ut en singel. En gi-dem-en-sjanse-holdning, samtidig som de rakk ned på de etablerte.»

Oslos uteliv endret seg på flere måter i løpet av tiåret.

«På begynnelsen av 80-tallet var det ikke noen kafeer, annet enn Møllhausen og sånn. Så kom kafeer hvor du kunne få øl og vin. Det ble sånn *hangout*-sted på kafé. Og med det kom det en ny type estetikk inn i bildet. Det skulle være elegant, og man ser at det er sånn dårlig smak, men man skjønner det ikke selv fordi man endelig skal få alt det stilige. Som *Sjakk Matt*, som hadde den marmordisken. Det syns jo vi var litt flott, husker jeg. Så er det noe jeg forbinder med 80-tallet, som en gjenstand, vil jeg velge det ølglasset som var formet som en blomstervase. Man skulle ikke ha disse krusene, det skulle liksom være flott å drikke øl.»

«Etter hvert forbandt ikke folk det å være ute med å være på et sted hvor det var konsert. Det ble en retning vekk fra å være så jævlig opptatt av disse konsertene. Som bare handlet om å sitte og konversere, være på byen på en annen måte.»

Å oppsummere musikken på 80-tallet er vanskelig, fordi tiåret var mye preget av musikk som hentet inspirasjon fra tidligere perioder

«Jeg tenkte at det som skjedde musikalsk var en slags turboversjon av populærmusikkhistorien. Det dukket opp band som la seg på ting som skjedde på tidlig 60-tallet, som *Stray Cats* og *Nine Below Zero*. Det kom band som tok opp mye av det psykedeliske som minnet om 67-69. Og så kom en bølge med kassegitar, sånne Joni Mitchell-aktige greier. Så det var en liten reise, i løpet av tre-fire år, som gikk veldig fort.»

LARS LILLO-STENBERG

Født 1962 i Oslo

THE MUSICAN

Lars Lillo Stenberg and his rock group deLillos had their breakthrough in 1985. The group helped establish a new rock tradition in the 80s of writing lyrics in Norwegian.

Most Norwegian rock bands conveyed a hard urban feel in their music during the eighties. deLillos turned this upside down, focusing on everyday mundane aspects of living in a big city. The song *Tøff i pyajamsas* is a typical example of their style.

Lillo Stenberg thinks that what happened in Norway in the eighties was a turbo version of the history of popular music. Some bands were inspired by the early 1960s, others went psychedelic, and yet others went acoustic. Nevertheless, there was a distinct 80s kind of sound to the music.